

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 246/2013-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. augusta 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti I. L., S., zastúpeného B. advokátska kancelária, s. r. o., P., konajúca prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. J. B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 105/2007, za účasti Okresného súdu Košice I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. L. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom

Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 105/2007 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 105/2007 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. I. L. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť I. L. trovy konania v sume 331,13 € (slovom tristotridsaťjeden eur a trinásť centov) na účet jeho právneho zástupcu B. advokátska kancelária, s. r. o., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2013 doručená s'ťažnosť I. L. (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 105/2007 (ďalej aj „namietané konanie“).

S'ťažovateľ v s'ťažnosti najmä uvádza:

„S'ťažovateľ, ako žalobca v právnej veci proti žalovanej obchodnej spoločnosti K., a. s... v konaní o poskytnutie plnenia z havarijného poistenia, je účastníkom súdneho sporu vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 25 C 105/2007. Predmetom konania je zaplatenie sumy 2 309,53 EUR s príslušenstvom, ktorá predstavuje plnenie z havarijného poistenia motorového vozidla. Nárok na vyplatenie plnenia vznikol na základe poistnej

udalosti na podklade uzavretej poistnej zmluvy. Žalovaná poistné plnenie odmietla vyplatiť. Konanie bolo začaté na základe osobne podanej žaloby sťažovateľa dňa 12. 6. 2007. Prvý termín pojednávania súd vytýčil na 29. 5. 2008. Posledné pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 26. 2. 2009 a posledný známy úkon bol vykonaný 14. 8. 2012. Uvedené skutočnosti viedli sťažovateľa k podaniu sťažnosti na postup súdu podľa § 53 ods. 1 písm. f) v spojení s § 62 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z. V oznámení o prešetrení sťažnosti zo dňa 13. 2. 2013 vyhodnotil predseda Okresného súdu Košice I podanú sťažnosť ako nedôvodnú, s čím sťažovateľ nesúhlasí. Termín prvého pojednávania súd vytýčil po viac ako 11 mesiacoch odo dňa podania žaloby, čo nie je v súlade so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania vyplývajúcou z ustanovenia § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Rovnako skutočnosť, že od uskutočnenia posledného pojednávania dňa 7. 5. 2009 ubehlo takmer 45 mesiacov a nebolo vytýčené pojednávanie, nemožno považovať za nič iné ako flagrantné porušenie ústavného práva na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.“

Podľa názoru sťažovateľa „fakt, že ani po takmer šiestich rokoch po podaní žaloby súd právoplatne nerozhodol, vytvára u sťažovateľa objektívny stav právnej neistoty. Uvedená dlhá doba čakania na prvostupňové rozhodnutie súdu a z nej vyplývajúca právna neistota je predpokladom na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 50 ods. 3 zák. č. 38/1993 Z. z., ktoré by malo byť náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sťažovateľ považuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000,- EUR za úmerné vo vzťahu k ujme spôsobenej doterajšou nečinnosťou Okresného súdu Košice I.“

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa I. L... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd postupom Okresného súdu Košice I vedenom pod sp. zn. 25 C 105/2007 bolo porušené.

Okresnému súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 105/2007 prikazuje konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sťažovateľovi I. L... priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 10 000,- EUR (slovom desaťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresnému súdu Košice I ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia právnemu zástupcovi B. advokátska kancelária, s, r. o. za zastupovanie v konaní pred Ústavným súdom SR, vo výške 237,84 EUR na účet... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ešte pred predbežným prerokovaním sa po predchádzajúcej výzve ústavného súdu k sťažnosti vyjadril predseda okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprV 184/2013 zo 16. apríla 2013, v ktorom okrem iného uviedol:

„... súd vo veci priebežne konal. K predĺženiu konania vo veľkej miere prispelo zisťovanie bydlísk navrhnutých svedkov, výpovede ktorých sú podstatné pre rozhodnutie vo veci, nakoľko žalovaná spochybňuje hodnovernosť dokladov preukazujúcich výmenu súčastok na predmetnom motorovom vozidle. K celkovej dĺžke konania prispeli aj samotní účastníci, ktorí sa neustanovili na tri pojednávania.“

Súčasťou vyjadrenia predsedu okresného súdu bol aj prehľad doterajších procesných úkonov v namietanom konaní.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 246/2013-15 zo 7. mája 2013 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd predsedu okresného súdu, aby prípadne doplnil svoje vyjadrenie k sťažnosti zo 16. apríla 2013 a zároveň oznámil, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Predseda okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprV 184/2013 doručenom ústavnému súdu 1. júla 2013 oznámil, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, a súhlasí s upustením od neho, pričom využil možnosť doplniť svoje vyjadrenie k sťažnosti o aktualizáciu prehľadu procesných úkonov súdu v namietanom konaní.

Dňa 4. júla 2013 vyzval ústavný súd právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadril, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň mu zaslal vyjadrenia predsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprV 184/2013 zo 16. apríla a z 26. júna 2013 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska. Právny zástupca sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 12. júla 2013 vyčíslil trovy právneho zastúpenia a zároveň oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, pričom využil možnosť zaujať stanovisko k vyjadreniam predsedu okresného súdu a v tejto súvislosti najmä uviedol:

„Vyjadrenie porušovateľa žiadnym spôsobom nepreukazuje jeho tvrdenia o nedôvodnosti podanej sťažnosti. Poukazujeme najmä na to, že súd nepristupoval pri vybavovaní tejto agendy aktívne. Bez akéhokolvek rozumného dôvodu žiadal zapožičanie trestného spisu, pričom vôbec nesúvisel s prejednávanou vecou. Teda vykonával nesystematické dôkazy, ktoré zapríčinili neprimerané prietahy v konaní... Sme toho názoru, že neúmernú dĺžku konania zapríčinila nečinnosť súdu pri vykonávaní nehospodárnych úkonov pri zabezpečení účasti svedkov. Je na mieste zvážiť či súd nemal využiť pri zisťovaní adresy svedkov registre sociálnej poisťovne, ktoré má k dispozícii, prípadne požiadať o pomoc policajný zbor a iné prostriedky. Je neakceptovateľné, ak súd takmer 36 mesiacov zisťuje adresu svedka, ktorého vypočutie zjavne nesúvisí s predmetom konania.

Nemôžeme sa stotožniť s tvrdením predsedu Okresného súdu, ktorý skonštatoval, že súd priebežne konal.“

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z vyžiadaného súdneho spisu, sťažnosti, ako aj vyjadrenia predsedu okresného súdu a jeho doplnenia ústavný súd zistil tento priebeh namietaného konania:

Sťažovateľ sa žalobou doručenou okresnému súdu 12. júna 2007 domáhal zaplataenia sumy 69 577 Sk (2 309,53 €) s príslušenstvom z titulu nevyplatenia poisťného plnenia z havarijného poistenia žalovanou spoločnosťou K., a. s... (ďalej len „žalovaná“).

Dňa 28. júna 2007 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplataenie súdneho poplatku za podaný návrh na začatie konania (poplatok bol zaplataený 19. júla 2007).

V rámci prípravy pojednávania okresný súd 1. augusta 2007 odoslal účastníkom výzvy a procesné poučenia podľa § 114 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Okresný súd 21. novembra 2007 opätovne vyzval žalovanú na zaslanie vyjadrenia k návrhu na začatie konania. Pojednávanie nariadené na 29. máj 2008 bolo odročené bez prerokovania veci pre neprítomnosť sťažovateľa a jeho právneho zástupcu, ktorí svoju neúčast' na danom pojednávaní písomne ospravedlnili a zároveň požiadali o jeho odročenie.

Ďalšie pojednávanie nariadené na 18. september 2008 bolo odročené bez prerokovania veci pre neprítomnosť žalovanej, ktorá svoju neúčast' písomne ospravedlnila. Taktiež pojednávanie nariadené na 4. december 2008 bolo odročené bez prerokovania veci pre neprítomnosť sťažovateľa a jeho právneho zástupcu.

Žalovaná na pojednávaní 4. decembra 2008 oznámila okresnému súdu, že žalobca (sťažovateľ) je pravdepodobne trestne stíhaný pre poisťovacie podvody v konaní vedenom pred Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 4 T 72/200. Okresný súd preto 19. decembra 2008 požiadal Okresný súd Poprad o zapožičanie uvedeného trestného spisu, príp. o zaslanie fotokópie obžaloby.

Pojednávanie nariadené na 26. február 2009 bolo po prerokovaní veci odročené na 7. máj 2009 na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov J. M. a M. K.

Dňa 7. mája 2009 okresný súd odročil pojednávanie bez prerokovania veci na neurčito na účely zistenia aktuálnej adresy bydliska svedka J. M. a vypočutia oboch svedkov.

Po zistení, že svedok M. K. sa nachádza v Ústave na výkon väzby v..., okresný súd 8. februára 2010 dožiadal Okresný súd Spišská Nová Ves o výsluch svedka v tomto zariadení. Dožiadanie vybavené nebolo, keďže svedok bol medzičasom premiestnený do Ústavu na výkon väzby v..., odkiaľ bol 7. apríla 2010 prepustený z väzby na slobodu; následne okresný súd zisťoval adresu jeho bydliska.

Pojednávanie nariadené na 11. apríl 2013 bolo odročené z dôvodu dočasnej pracovnej neschopnosti sudkyne. Dosiaľ posledné pojednávanie sa uskutočnilo 30. mája 2013 a po prerokovaní veci bolo odročené na 3. október 2013 s tým, že okresný súd bude zisťovať stav trestnej veci vedenej Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 4 T 72/2005, predvolá svedka pod hrozbou uloženia poriadkových opatrení a vyžiada si od žalovanej poisťovnú zmluvu so všetkými dodatkami a prílohami.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 105/2007.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa

rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný urobiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 a ods. 4 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, keď sa bude konať nové pojednávanie. Dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o právnu zložitosť preskúmvanej veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom namietaného konania je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáha zaplataenia peňažného plnenia s príslušenstvom z titulu nevyplatenia poisťného plnenia z havarijného poistenia. Obdobné spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom k tejto problematike existuje v zásade ustálená judikatúra všeobecných súdov, a preto vec sťažovateľa ústavný súd nepovažuje z právneho hľadiska za zložitú. Obsah súdneho spisu sp. zn. 25 C 105/2007 nepotvrďuje ani faktickú zložitú predmetnej veci. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právnou ani skutkovou zložitou veci nemožno ospravedlňovať doterajšiu dĺžku namietaného konania.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa ako účastníka namietaného konania, ústavný súd prihliadol na skutočnosť, že pojednávanie nariadené na 29. máj 2008 bolo odročené z dôvodu ospravedlnenej neúčasti sťažovateľa, pričom na pojednávaní nariadenom na 4. december 2008 sa sťažovateľ bez ospravedlnenia nezúčastnil, a na tomto základe konštatoval, že aj sťažovateľ má určitý (negatívny) podiel na doterajšej neprimeranej dĺžke namietaného konania. Uvedené správanie sťažovateľa ako účastníka konania síce nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku namietaného konania, ale možno ho primerane zohľadniť pri určení sumy finančného zadosťučinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Zo súdneho spisu sp. zn. 25 C 105/2007 vyplýva, že v doterajšom priebehu namietaného konania došlo k obdobiu dlhodobejšej neodôvodnenej nečinnosti (od 7. mája 2009 do 8. februára 2010), rozhodujúce pochybenie okresného súdu však podľa názoru ústavného súdu spočíva v tom, že konanie ako celok je poznačené neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou (najmä čo sa týka úkonov okresného súdu súvisiacich

so zisťovaním pobytu svedkov a zabezpečením ich účasti na pojednávaní, úkonov súvisiacich so zabezpečovaním listinných dôkazov, ale aj úkonov súvisiacich so zapožičaním súdneho spisu z Okresného súdu Poprad).

Zohľadňujúc aj doterajšiu neprimeranú dĺžku namietaného konania (vyše šesť rokov bez rozhodnutia vo veci samej), ústavný súd dospel k záveru, že v jeho doterajšom priebehu došlo k zbytočným priet'ahom, ktoré boli spôsobené jednak neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu, ale najmä jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené základné právo s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 105/2007 konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňuje sťažovateľ najmä takto: *„fakt, že ani po takmer šiestich rokoch po podaní žaloby súd právoplatne nerozhodol, vytvára u sťažovateľa objektívny stav právnej neistoty. Uvedená dlhá doba čakania na prvostupňové rozhodnutie súdu a z nej vyplývajúca právna neistota je predpokladom na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 50 ods. 3 zák. č. 38/1993 Z. z., ktoré by malo byť náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sťažovateľ považuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000,- EUR za úmerné vo vzťahu k ujme spôsobenej doterajšou nečinnosťou Okresného súd Košice I.“*

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Pri rozhodovaní o určení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd zohľadňoval predovšetkým charakter neefektívnej činnosti okresného súdu v skúmanom období, stav, v ktorom sa nachádza namietané konanie v čase rozhodovania ústavného súdu, ako aj jeho doterajšiu neprimeranú dĺžku, ale aj správanie sťažovateľa, ktorý do istej miery prispel k vzniknutým preťahom v konaní, a predmet sporu (zaplatenie sumy 2 309,53 € s príslušenstvom). Na základe týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním B. advokátskou kanceláriou, s. r. o. Ústavný súd pri rozhodovaní o úhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2012, ktorá bola 781 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2013. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon po 130,16 €, čo predstavuje spolu s režijným paušálom (§ 16 ods. 3 vyhlášky) odmenu v sume 275,94 €, ktorú bolo potrebné zvýšiť o 20 % DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, keďže právna zástupkyňa sťažovateľa je platkyňou DPH; celková odmena za poskytnuté právne služby tak predstavuje sumu 331,13 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Úhradu za písomné vyjadrenie z 12. júla 2013 ústavný súd nepriznal, keďže vzhľadom na jeho obsah dospel k záveru, že neobsahuje relevantný ústavnoprávny obsah a nijako neprispieva k rozhodnutiu vo veci.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2013